

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. március 10.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AZ IGAZI BÖJT

Lekció: Ezsdrás 7,23-28; 8,15-23

Alapige: Ezsdrás 8,21-23

Ekkor böjtöt hirdettem ott az Ahavá-folyó mellett, hogy megalázzuk magunkat Istenünk előtt, és jó utat kérjünk tőle magunknak, hozzátartozóinknak és minden jószágunknak. Mert szégyelltem sereget és lovasokat kérni a királytól, hogy oltalmazzanak az ellenséggel szemben az úton, hiszen azt mondtuk a királynak: Istenünk ereje mindazoknak a javára van, akik Őt keresik, de hatalma és haragja fordul mindazok ellen, akik Őt elhagyják. Böjtöltünk tehát és könyörögtünk ezért Istenünkhöz, Ő pedig meghallgatott minket.

Imádkozzunk!

Örökkévaló Istenünk, köszönjük, hogy imádkozhatunk téged és imádkozhatunk hozzád. Köszönjük, hogy színed elé jöhettünk a te templomodba, a te szentidnek gyülekezetébe.

Áldunk, Urunk, hogy jelen vagy közöttünk. Segíts ennek nagyságát most átélünk, és csodálatos voltát tapasztalnunk.

Köszönjük, hogy olyan élő Isten vagy, aki megszólítasz bennünket, akinek van szavad hozzánk, beszélni akarsz velünk, aki kapcsolatot létesítesz és hívsz bennünket szent hívással.

Köszönjük neked az elmúlt hét ajándékait. Köszönjük, hogy velünk voltál örömünkben és bánatunkban egyaránt. Magasztalunk, hogy életünkben semmi nem történetesen, hanem minden a te atyai kezedből jön.

Segíts hinnünk és vallanunk, hogy akik az Istent szeretik, azoknak minden a javukra van. Hálaadással magasztalunk, hogy nem bűneink szerint cselekszel velünk, hanem irgalmasságod és kegyelmességed szerint.

Engedd, hogy úgy jöjjünk eléd, amint vagyunk. Segíts bennünket, hogy őszintén tudjuk előtted megállni. Hogy valóban ennek a zsoltárnak drága imádságával valljuk mi is: „az Istenhez az én szómat, emelém kiáltásomat.” Ez a kiáltásunk segélykiáltás, Urunk. Várunk arra, hogy szabadíts bennünket. Segélykiáltás, mert azt szeretnénk, ha megtisztítaná bennünket. Segélykiáltás arra

nézve, hogy nálad nélkül nem tudunk, és engedd, hogy ne akarjunk semmit sem cselekedni. Kiáltunk hozzád, mert dicsérünk, magasztalunk téged mint élő Urunkat.

Kérünk, könyörülj meg rajtunk, végy körül bennünket, szenteld meg szívünket. Kérünk, szólj mindannyiunkhoz, Urunk, mert te látod, honnan jöttünk, miben vagyunk, mi az az élethelyzet, amiben szükségünk van arra, hogy a te szavad ír és gyógyító erő legyen számunkra.

Kérünk, így szólj mindannyiunkhoz. Szólj azokhoz a családokhoz, akik a héten ravatal mellett álltak, szeretteiktől búcsúztak. Hadd legyen számukra is az ott elhangzott és most elhangzó ige vigasztalásul. Hadd legyen sokak számára hitünk erősítéséül. Hadd legyen eligazításul. Engedd, hogy együtt kiáltsunk hozzád: „utaid, Uram, mutasd meg, hogy el ne tévelyedjem. Te ösvényidre taníts meg, miken intézd menésem”

Engedd, hogy előtted hódoljunk, téged magasztaljunk.

Ámen.

Igehirdetés

Böjt időszakában vagyunk, és Ezsdrás könyvét olvassuk bibliaolvasó kalauzunk szerint ezekben a napokban. Nagy történelmi időkről tudósít bennünket az Ezsdrás és Nehémiás könyve a Bibliából. A fogságból való hazatérés és újjáépítés történeteit olvashattuk ezekben az igékben. Ezsdrás pap volt, törvénytudó, Áron leszármazottja, akiről a 7. fejezetben summásan, egyetlen versben azt olvassuk: „Ezsdrás tökéletes szívvel kutatta, cselekedte és tanította mindazokat, amik Isten törvényében meg vannak írva.” — Ez volt az ő életének a jellemzője. És jó, hogy az van írva: erős szívvel, tehát nemcsak az eszével, a tudásával vagy tehetségével tette mindezt, hanem a szívével is.

Ezsdrás szerette az Urat, ebből következett, hogy kutatta az Ő írásait, az akkori Szentírást, azután cselekedte, és végül tanította, hogy mások is tudják Isten akaratát és törvényét.

Ezsdrásnak roppant nagy lelki tekintélye volt ott az idegen udvarban. Ezt valószínűleg úgy érthette el, hogy nemcsak olvasta, kutatta az írásokat, nemcsak tanította, hanem cselekedte is. A világ fiai mindig ezeket az embereket keresik és várják. Annyira kevés az a mi lelki tekintélyünk megszerzése szempontjából, ha csak Isten igéjét olvassuk. Annyira kevés az a világ szemében, ha csak tanítani akarjuk — ahogy a fiatalok mondanák: osztani az észt. Ezsdrásnál nem tudják azt mondani, hogy vizet prédikál, és bort iszik, mert nemcsak kutatta és olvasta, hanem cselekedte is.

Egy testvérünkre mondták nemrég, hogy te éled is azt, amit hiszel. A világ fiai sóvárogva várják az ilyen embereket, akik nemcsak tudják Isten igéjét, hanem sokkal inkább hiszik és aszerint is élnek.

Artahasztá király idejében ismét elindulhat Jeruzsálemben a hazatérő zsidóknak egy újabb hulláma, és ennek az útnak a megszervezése Ezsdrás papra hárul. És ez a király még bőkezű ajándékokat is ad a templom számára, hogy felékesítse azt.

Hatalmas kincsekkel indulnak el erre a majdnem négy hónapos útra, de nemcsak elindulnak, hanem meg is érkeznek. A 7. fejezet azzal fejeződik be, hogy Ezsdrás próbálja összegyűjteni a családfőket. A 8. fejezetben beszél arról, hogy kik azok a családfők, akik ki is jönnek és haza is akarnak menni. És majd, amikor összegyülekeznek az Ahavá-folyó mellett, akkor azt olvassuk, amit az alapigében hallhattunk, és amit még egyszer elismétlek, hogy rögződjék bennünk: „Ekkor böjtöt hirdettem, hogy megalázzuk magunkat Istenünk előtt, és jó utat kérjünk tőle magunknak, hozzátartozóinknak és minden jószágunknak. Mert szégyelltem sereget és lovasokat kérni a királytól, hogy olthalmazzanak az ellenséggel szemben. (...) Böjtöltünk tehát és könyörögtünk ezért Istenünkhöz, Ő pedig meghallgatott minket.”

Mivel böjt időszakában is vagyunk, ezért ebben az igében látjuk, hogy milyen az igazi böjt.

Két gyerek beszélgetésének voltam egyszer tanúja. Az egyik megkérdezte a másiktól: te, mi az a böjt? A gyerek úgy válaszolt erre: a böjt az, hogy elő van írva, mikor mit nem szabad ennünk. — Lehet, hogy a gyülekezetben is vannak, akik azt hiszik, hogy ez a böjt, hogy mit nem szabad ennünk.

Ebben az igében Isten azt mondja nekünk: nem az a kérdés, hogy mit nem szabad *ennünk*, hanem a református böjt az, hogy Isten megmondja: mit szabad *tennünk*. Itt szó nincs arról, hogy mit nem evett Izráel népe, itt arról van szó, hogy mit tett, amikor böjtölt.

Ennek az igének az alapján négy hatalmas dolgot olvasunk, hogy miben állt az ő böjtjük, amit Ezsdrás jó előre meghirdetett. Nem úgy, hogy jöjjetek és böjtöljünk, hanem előre meghirdetett szent idő, szent ünnep. És négy olyan dolgot olvasunk, ami megdöbbenő.

Az első: a böjt értelme az, hogy megalázzák magukat Isten előtt. A második értelme: imádkozzanak, és ebben az imádságban kérjenek Istentől segítséget az ő nagy vállalkozásukhoz, ehhez a nagy úthoz. Védelmet, megtartatást, erőt, célba érést. A harmadik az volt: *csak* Istentől kérték ezt. Itt nagyon fontos lesz ez a szó: *csak* Istentől kérték. Nem úgy volt, hogy Istentől is kérték, hanem azt mondja Ezsdrás, hogy a királytól pedig szégyelltem segítséget kérni, hogy csapatokat, katonákat adjon nekünk, akik megvédenek bennünket az úton. Ez azt jelenti, hogy csak Istentől kért Ezsdrás és a nép segítséget. A negyedik: ebben a böjtben megértették azt, hogy Isten meghallgatott minket.

Nézzük ezeket a pontokat, hogy mit jelentenek ezek a számunkra.

Ebben a rövid félmondatban nagyon sok üzenet van: „megaláztuk magunkat Isten előtt”.

Én olyan üzeneteket kaptam ebből, amit szeretnék most elmondani. Hogy Isten előtt megalázták magukat, azt jelentette, hogy ezt a hosszú utat és nagy vállalkozást a te jelenléted nélkül, Urunk, nem akarjuk elkezdni. Nem akarunk úgy elindulni, hogy te ne jöjj velünk.

Egyszer Mózes azt mondja az Úrnak: Uram, ha a te orcád nem jön velünk, ne vigy ki minket innen. Erre kapják a választ: ha az én orcám megy veletek, az megnyugtat titeket — a Bibliában nem kérdés van, hanem pont. Tehát nem

kérdés, hogy majd Isten megnyugtat, ha az én orcám megy veletek, hanem ez kijelentés. Ahogy a 294. dicséretben énekeljük: a te jelenléted megvidámít, életet, bátor szívet ad.

Ebben a megalázkodásban először is Isten jelenlétét kérik. Uram, ha te nem jössz velünk, akkor hiába jók a körülmények, hiába van nekünk a királytól kincsünk, aranyunk, ezüstünk, menlevelünk, hiába van bármi a zsebünkben, hiába van erőnk, tehetségünk, harci kedvünk, ha te nem jössz velünk, Uram, nem akarunk nélküled menni.

Ez volt az első jelentése ennek az igének.

A másik jelentése: Ezsdrás szívében ott lehetett egy nagy szomorúság. Azért, hogy kihirdette, hogy jöjjenek a családfők és leírja, hogy ezek azok, akik kijöttek, vagyis nem jött ki mindenki. Ezért volt Ezsdrás szomorú. Uram, itt van egy idegen pogány királytól egy levél, hogy mehetünk, és amikor mehetnénk, akkor meg nem megyünk.

Ezsdrás átélhette, hogy ennek a népnek a szíve elfordult Istentől. Lehet, hogy szájjal közelgetnek hozzá, mint ahogy a próféta írta és mondja, de a szíve távol van tőle. Ezsdrás nem nyugodott ebbe bele. Isten választott és feladatra elhívott népe megszokta a rabságot.

Az első nemzedék még azt mondta: hegedűinket a fűzfákra akasztottuk. Ez azt jelentette, hogy itt az idegen földön, távol a templomtól, a szent helytől, a liturgiáktól, az áldozatoktól, amit nem tudunk bemutatni, nincs értelme az éneknek, a zsoltárnak, a hallelujának, a dicséretnek — akasszuk fel hegedűinket a fűzfákra. És jöttek a következő nemzedékek, akik meg levették ezeket a hegedűket, és vígan muzsikáltak rajta. Nem volt a szívükben olyan nagy vágy, olyan nagy elkeseredettség.

Ezsdrás azt mondja: megaláztuk magunkat az Isten színe előtt. Miért? Azért, mert elvilágiasodtunk, mert hasonultunk, mert beleszerettünk rabtartóinkba és bilincseinkbe. Azért, mert nincs már ott a vágy, amit az Úr Jézus Krisztus úgy mondott: „a te házadhoz való féltő szeretet emészt engem.” Már nem emésztette őket az Úr házához való féltő szeretet. Ezsdrás tudta, hogy Isten egyetlen gyermeke sem nyugodhat bele abba, hogy Babilonban él, ha egyszer tudatában van annak, hogy mennyei elhívás, és szent isteni akarat részese. Van egy törvény: mehettek. Van egy biztatás: menjete! — És ők nem akarnak menni.

Mi biztosítjuk a feltételeket — mondja Artahasztá király —, ti csak menjete, építsétek az Isten házát, rendezzétek be, ékesítsétek fel. Itt van az arany, az ezüst. — És akkor ők nem akarnak menni.

Majd a hirdetésben fogom mondani: idén ősztől az iskolákban lesz egy nagy lehetőségünk, amikor is első és ötödik osztályban, felmenő rendszerben bevezetik a kötelező, de választható hit- vagy erkölcsstan oktatást. Lehet tehát választani, hogy hittanra vagy erkölcsstanra akarja beíratni gyermekét. A héten láttam valamilyen hírportálon néhány hozzászólást ezzel kapcsolatban. Ha nem templomban lennénk, sem merném, vagy szégyellném azokat a hozzászólásokat elmondani. Az értelme mindegyiknek az volt: ki a papokkal az is-

kolákból! Az iskola legyen semleges. Az iskolában ne hittant tanítsanak, meg erkölcsöt. Az iskolában matematikát, kémiát, éneket, rajzot, fizikát tanítsanak — volt a felsorolás.

Eszembe jutott Ezsdrás igéje. Hát Isten igéje nem örök? Van az államtól, egy idegen hatalomtól egy papír: tessék, lehet, csináljátok! Biztosítjuk a feltételeket: adunk termet, adunk hozzá fizetést. És akkor valakik azt mondják: nekünk nem kell! — Ez az elidegenedett és elfajult nép.

Kíváncsi lettem, hogy vajon, ezek, akik most tiltakoznak, 30 vagy 40 éve is tiltakoztak-e, vagy tiltakoznának, hogy semleges iskolát kérünk. Vajon akkor is megírták volna, ha lett volna Internet, hogy az iskolában matematika, fizika, rajz, kémia stb. legyen, és nem kell úttörőmozgalom, kisdobos avatás, nem kell népfront. Akkor is ilyen nagy hangon tiltakoztak volna-e, hogy semleges iskolát akarunk? — azt hiszem nem.

Mivel az Isten ügye és Isten dolga, hogy fájhatott ez Ezsdrásnak, hogy nem jött ki minden családfő, és ami még szomorúbb: nem jöttek a léviták. Ez külön üzenete a mai igének, hogy nem jöttek a léviták. Hiszen, amikor ott vannak a családfők, Ezsdrás örülhetett volna, hogy legalább ennyi ember kijött. De ő azt mondja: nincsenek léviták. És akkor Ezsdrás azt mondja: menjenek eszes emberek. Szájukba rágja, hogy mit kell mondani. Rá kell venni a lévitákat, hogy jöjjenek.

Miért olyan fontos ez? Miért látta ezt Ezsdrás olyan nagyon döntőnek? Először is Ezsdrás tudta, hogy a társadalom újjáépítése lelki megújulás nélkül lehetetlen. Tudta, hogy egy nemzetet, egy országot nem lehet felépíteni aranyon, ezüstön, pénzen, tudományon. Az államot és nemzetet nem lehet felépíteni máson, *csak hiten*. Csak a sarokkő, csak a szegletkő fontos, más fundamentumot senki sem vethet, amely vettetett, aki az Úr Jézus Krisztus.

Ezsdrás úgy gondolkodott, hogy ha mi hazamegyünk az atyáink földjére, ha visszamegyünk az ígéret földjére, amit Isten adott ajándékba, mi nemcsak vetni és szántani akarunk, nemcsak kereskedni, gazdagodni akarunk, mi nemcsak enni meg építeni akarunk, *mi istentiszteletet is akarunk*. Ezért kellett a léviták. Ezsdrás ezzel ezt fejezte ki: nem építészeket, nem agrármérnököket, nem szántó-vető embereket keresünk, hanem lévitákat, hogy az Isten oltárán az áldozati állat újból levágattassék. Hogy Isten oltárán a bűnért való engesztelő áldozat újból ott legyen, és Isten rendelése és törvénye szerint folyjék az istentisztelet. Ezért léviták kellene, mert mi istentiszteletet is akarunk. Nemcsak a földiekkel akarunk törődni, hanem az odafelvalókkal is. Nemcsak kenyeret akarunk enni, mert nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik. Hol vannak a léviták? És megalázták magukat Isten hatalmas színe és keze alatt.

Megalázták magukat, mert tudták, hogy nem lesz már minden a régi. Nem lesz minden ugyanolyan, mint azelőtt. Ezsdrás azért alázta meg magát Isten színe előtt, mert tudta, hogy Isten ugyanaz marad. Ezt a fogságból hazatért zsidóknak meg kellett érteniük. Nem lesz ugyanolyan a templom, bár némelyek ebbe bele is kötöttek. Ha nem lesz olyan, akkor nem is kell. Véget ért a nemze-

ti önállóságuk, véget ért a királyságnak a kora. S ott a nagy kérdés: mi tart össze akkor bennünket? Ráadásul itt már egy hellénista globalizációnak az árnyéka vetődik a történelemre. És azt mondja Ezsdrás: alázzuk meg magunkat. Nem arról van szó, hogy mi tart össze bennünket, hanem arról, hogy *ki tart össze bennünket*.

Ezsdrásnak ebben a csodálatos böjti cselekedetében az van benne, hogy nem ugyanazt kell nekünk keresni a templomban, a nemzetben, az országban, a vezetésben, a struktúrában, hanem ugyanazt az Istent szolgáljuk, akiről azt mondjuk: nem változik, az Ő és az lesz, aki volt. Ugyanazt az Urat, aki örökkévaló, akinél nincs változás vagy változásnak árnyéka. És ez mind benne van ebben a böjtben. Mind benne van ebben a megalázkodásban: Uram, te ugyanaz vagy, és tied az ország, a hatalom, a dicsőség. Nem az a kérdés, hogy „rég dicsőségünk, hol késel az éji homályban?” Hanem az, hogy a te dicsőségedet akarjuk szolgálni és munkálni ebben a világban.

Megaláztuk magunkat Isten előtt, azt jelenti: szeretnénk még jobban bízni benned. Olyan szép ez a mondat, annyira megütötte a szívemet, amikor elolvastam, hogy mi lesz a vasárnapi ige. Azt mondja Ezsdrás: szégyelltem kérni a királytól sereget, amely az úton bennünket megőriz. Mert azt mondtuk a királynak: a mi Istenünk erős, hatalmas Isten, majd Ő megvéd bennünket, az Ő ellenségeit majd eltíporja, de az övéit csodálatosan védi és segíti. A mi Istenünk gondviselő Isten.

Ugye érezzük, hogy Ezsdrás is ember? Neki is vannak félelmei. Az ő vállán is ott van a felelősség, hogy egy ilyen hatalmas népet kezdek el vezetni. Vajon hogy fogunk megérkezni? Tele van az út portyázókkal, rabló bandákkal, betyárokkal. És az a sok kincs, amit az Úr házához viszünk... — De nem, ha azt mondtam a királynak, hogy a mi Istenünk meg tud bennünket oltalmazni, akkor mit szólna, ha sereget kérnék? Értjük, hogy mi volt a böjtjüknek az értelme? Az, hogy *csak* az Úrban bíztak. És nem azt mondták, hogy bízunk az Úrban, de azért adj egy párezer katonát. Ez a *csak* nagy szó. Imádkoztak Istenhez, és *csak* Istentől vártak segítséget, oltalmat.

A hitelenség mindig ott kezdődik, amikor az ember másba veti bizodalját. Amikor az ember mástól is vár segítséget. Teljesen mindegy, hogy mástól több segítséget vagy kevesebbet. A hit mindig azt jelenti, hogy „csak Istennél csendesül el az én szívem, csak Őbenne bízok az én lelkem.” A hit mindig ott kezdődik, hogy csak Jézus az, aki segíthet. Üdvöt nem adhat más, csakis Ő. Ezért csodálatos ez, hogy Ezsdrás abban a helyzetben, amelybe belekerül, megéli az ő Istenbe vetett töretlen hitét.

Ilyenkor derül ki, amikor belekerülünk valamilyen helyzetbe, hogy az, amit tudunk, azt csak tudjuk, vagy hisszük-e. Vagy valljuk is.

Tegnap többen voltunk Baja mellett. Eltemettük egyik kedves gyülekezeti tagunkat ott. Sokan ismerték őt innen a szolgálatból is, az asszonyóráról is. Tavaly júliusban agyvérzést kapott, és attól kezdve tehetetlenül feküdt a kórházban. Néhány mondatot tudott csak szólani, és az Úr hétfőn hazavitte a menyeyei hazába. Amikor a kórházban többször voltunk, mindig az ő kedves énekét

énekeltük, és a temetésen, az istentisztelet végén is elénekeltük: „ki az Úrban bízott, nem csalódott még, első lennék én, ha szégyent vallanék. Nem, te nem hagysz cserben, örök kőszirtem, megrendülhet ég-föld, a te ígéd nem.” — Jó volt látni, hogy ezt nemcsak akkor vallotta, amikor jól ment a sora, egészségben, jólétben, hanem ezt akkor is ugyanúgy vallotta, amikor a kórházi ágy szenvedései és erőtlenségei között kellett vallania: Az ég-föld megrendülhet, de a te ígéd nem... — ez bizonyos. Az arcán ott volt ez a mosoly, ez a bizonyosság.

Ilyenkor derül ki: ha a földön elvesztjük szerelmünk tárgyait, akkor megmarad-e mellettünk szerelme és a hit, amikor élesben mennek a dolgok. Ezsdrás azt mondja, mert ember, neki is vannak félelmei, ő is csüggedésre hajlamos: nem tudom mi lesz az úton, de a királytól nem kérek segítséget. Dániel társai sem azt mondták az égő tüzes kemence előtt, hogy a mi Istenünk ki tud minket szabadítani, de jó lenne egy tűzoltókocsi a szomszédba, mert nem lehet tudni. A mi Istenünk ki tud minket szabadítani, fűtsék be a kemencét nyugodtan, mi az Ő kezében vagyunk.

Végül azt olvassuk: ebben a csodálatos megalázásban, amit ők maguk vállalnak Isten színe előtt, megértik, hogy Isten meghallgatott bennünket. Érdekes, hogy ezt még az út elején mondják, még nem indultak el, még egy lépést sem tettek, és már egyben bizonyosak: a mi Istenünk meghallgatott minket. Ezt nem az út végén mondják el, semmi nem történt, jaj de jó, az Isten megsegített minket. Nem, hanem azt mondják: *Isten meghallgatott minket.*

Mi mit szeretnénk? hogy Isten segítsen meg minket. De nem ezt kellene kérnünk, hanem azt: Isten hallgasson meg minket. Mert ha meghallgatott, akkor az én ügyem az én Istenemnél van. Majd Ő tudja, hogy mit, mikor, hogyan tegyen.

Amikor Anna bemegy a silói szentélybe, kitárja az Úr előtt a szívét. És hogy megy haza? Megnyugodva, és az arca nem volt többé szomorú. Még Sámuel sehol nincs, meg sem fogant, de Anna arca többé nem volt szomorú. Miért? Mert Isten meghallgatta. Még nem teljesítette a kérését. Mi az Isten dicséretét sokszor ahhoz kötjük, ha megsegít bennünket. Nem! Ha meghallgat bennünket, az nekünk elég. Az én ügyem Isten előtt van, és Ő megcselekszi velünk azt, ami jó. Ösvényünk erőssége te vagy, Mindenható. Rád bízunk magunkat.

Összefoglalva: ez a böjt. Nincs határozott ideje: ekkor kell. Nincs határozott előírása: mit nem szabad, mit ne egyél. De van olyan élő ige előttünk ma, amely azt mondja: mit tegyél. Alázd meg magad Isten hatalmas keze alatt. Imádd Őt és imádkozz hozzá — ez együtt. Csak tőle kérj segítséget. Az ének szerint: csak tőle várom igaz boldogságom, s meg is találom. Végül: légy bizonyos benne, hogy Isten meghallgatott. Bízd rá magadat, a te ügyedet, mert az előtte van, és bölcs az Ő végezése. Akik az Isten szeretik, azoknak minden javukra van.

Adja az Úr, hogy így böjtöljünk, mert ez kedves Isten előtt és ez az igazi böjt értelme.

Énekeljük a 608,1 éneket. Ebben is megtaláljuk azt, amiről az igében hallhattunk. Ezért valljuk ezt énekszóval is.

Áldó hatalmak oltalmába rejtve

Cm As Fm6 G

Ál - dó ha - tal - mak ol - tal - má - ba rejt - ve

Cm Es B Fm G

Csak vár - juk bé - kén mind - azt, a - mi jő,

As Es Fm G As

Mert Is - ten ő - riz hí - ven reg - gel, es - te,

Fm/d G As B Cm

Ő hú lesz, bár - mit hoz - zon a jő - vő.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk áldott Urunk, hogy valóban igaz, amit az előbb énekeltünk, hogy áldó hatalmak oltalmában rejtve van a hívő ember. Add, hogy ez nekünk hatalmas vigasztalás legyen, drága erőforrás, szent bizonyosság hitünk erősítésére és növelésére, hogy a te hatalmad az egyetlen hatalom égen és földön, amely hatalomból minden jó származik reánk, és amely hatalom megmarad minden időben.

Áldunk téged, hogy ezért várhatjuk: engedd, hogy bármit hozzon a jövő, biztos szívvel, töretlen hittel mi is így legyünk, ahogy Ezsdrásék voltak: előtted megalázva szívünket, bűneinket eléd hozva, megvallva, elhagyva, és imádvá, imádkozva, téged magasztalva, dicsőítve kérni azt: jöjj velünk az utunkra, jöjj velünk, vándorolj velünk, hogy boldogan énekelhessük: „velem vándorol utamon Jézus, gond és félelem el nem ér”.

Engedd, Urunk, hogy ennek örömét tapasztaljuk a hétköznapiakban. Segíts, hogy hiteles emberek legyünk, ne csak halljuk az igét, hanem éljük is. Ne csak olvassuk a Szentírás igéjét, hanem cselekedjük is. És ha lehet, tovább is tudjuk mondani, de úgy, hogy szavunk hiteles legyen és elfogadjanak bennünket, és dicsőítsék érettünk a te háromszor szent nevedet.

Könyörülj rajtunk, Urunk, egész héten, amely ránk következik. Kérünk, erősítsd betegeinket, vigasztald gyászolóinkat, áldd meg a fiatalokat, a bárhol tanulókat, a munkába menőket. Áldd meg gyülekezetünket, népedet, egyházadat ezen a földön, Urunk, amely egy nevet magasztal, és akit egy cél von, és akiknek egy terített asztal ad új erőt.

Kérünk, hallgasd meg mindazt, amit eléd viszünk, és hadd legyen elég nekünk, hogy meghallgatott minket a mi Istenünk.

Ámen.